

FØDSELSDAGSREGN

Bhau Kalchuri

Meher Babas elskere i Sørindia pleide å arrangere en stor offentlig feiring hvert år på den 25. februar for å ære hans fødselsdag. Hvis det for eksempel var Babas syttiende fødselsdag, ville elskerne i Andhra samle seg og feire i sytti dager. Store og små byer over hele India ville ha en eller annen offentlig markering. De gikk i prosesjoner gjennom gatene, arrangerte musikk og sang, fester for de fattige og så videre, og grupper så vel som enkeltindivider deltok med mye kjærighet og mange nitide forberedelser. Baba ga alltid til kjenne at han satte stor pris på det.

I Meherazad pleide alltid mennene i mandalien å stå opp klokken fire om morgenen den 25. februar, bade og ta på seg sine beste klær. Klokken fem—tidspunktet for Babas fødsel—ropte mennene ut "Avatar Meher Baba ki jai!" syv ganger i hallen, og når Baba kom inn, gikk de opp til ham en etter en og ble omfavnet. Deretter måtte han ta seg av fødselsdags-telegrammer, brev og kort, så for Baba var fødselsdagen hans på mange måter en dag han hadde mer å gjøre enn vanlig!

I 1968 gjorde Sarosh Irani, formannen Baba-senteret i Ahmednagar, Baba oppmerksom på at hans hengivne i Ahmednagar hadde planer om en stor offentlig feiring av fødselsdagen hans, med opptog, musikk og lærde foredrag. Dette var andre året på rad at senteret i Ahmednagar feiret Babas fødselsdag offentlig, og Baba likte det han hørte da Sarosh forklarte opplegget.

Rundt klokken tre på selve fødselsdagen trakk Baba seg tilbake til rommet sitt etter ettermiddagsmøtet med mennene, og jeg ble med ham for å sitte vakt. Etter en stund reiste Baba seg opp og gestikulerte: "I dag skal folk i Ahmednagar feire fødselsdagen min i gatene. I kveld skal de ha et stort opptog gjennom byen. Jeg vet at de har jobbet hardt alle sammen, og

Baba, 1965

det gjør meg veldig glad. Jeg vil at de skal bli fornøyde, og jeg vil at feiringen skal bli en suksess."

Jeg nikket. Baba holdt inne en stund, så sa han: "Men hvis det begynner å regne, vil det ødelegge alt. Tror du det begynner å regne?"

"Nei, Baba," svarte jeg, "det blir ikke regn. Himmelen er klar og blå."

"Men hvis det begynner å regne, hva vil skje da?" spurte han.

Selv om jeg forsikret ham om at det ikke ville bli regn, fortsatte Baba: "Sarosh vil bli så lei seg, for han har jobbet dag og natt for dette. Feiringen er for

hele byen." Så spurte han igjen: "Tror du det vil begynne å regne? Gå ut og se på himmelen."

Jeg gikk ut og kikket opp på himmelen, og den så fin ut. Jeg gikk inn igjen og gjentok det samme: "Nei, det blir ikke regn. Himmelen er helt klar. Det finnes ikke tegn til regn, Baba."

Så Baba la seg ned, men etter fem minutter satte han seg opp igjen og gestikulerte at jeg skulle gå ut og se om jeg så noen skyer. Jeg gikk utenfor på nytt, og siden jeg ikke kunne se en eneste sky, gikk jeg inn igjen og rapporterte til Baba; "Det er jo ikke engang regntid nå. Det regner aldri i februar."

Baba fortsatte å sende meg ut for å se etter skyer hvert femtende minutt eller så, men ingen var å se. Men da jeg gikk utenfor for å sjekke klokken fem, så jeg til min forbløffelse at hele himmelen var dekket av mørke regnskyer! Så jeg skyndte meg inn for å si det til Baba.

Baba gestikulerte engstelig. "Der kan du se! Hva skjer nå?"—og akkurat da begynte det å pøse ned. Jeg sto som lamslått. Baba gjorde raskt tegn: "Gå med en gang og be Aloba sykle til pumpestasjonen og ringe Adi for å høre om det regner i Ahmednagar også! Skynd deg!"

Siden det høljet ned utenfor, begynte jeg å spørre Goher om en paraply, men Baba gestikulerte utålmodig: "Skynd deg! Gå med en gang!" Så uten paraply skyndte jeg meg over til mennenes side og ble søkkvåt på veien. Jeg ga beskjeden til Aloba og løp tilbake til Baba.

Baba spurte øyeblikkelig: "Ba du Aloba gi meg beskjed med en gang han har ringt?"

"Nei," sa jeg, "hvordan kunne jeg si noe sånt? Ingen får jo lov til å komme til rommet ditt hvis du ikke kaller på dem selv!"

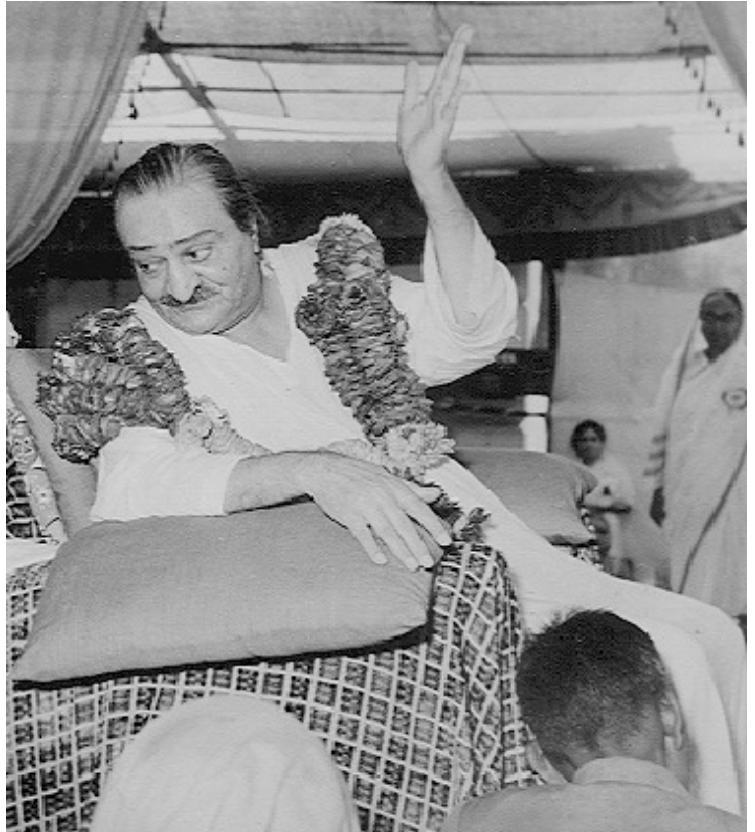
"Gå! Gå med en gang og si det," sa Baba. "Jeg har aldri i hele mitt liv sett en sånn idiot som deg!"

Så nå måtte jeg stupe ut i striregnet nok en gang for å gi Aloba instruks. Da jeg kom tilbake, var jeg dyvåt og ganske irritert.

"Hvorfor haster det sånn med å ringe Adi?" tenkte jeg. "Hvis det regner i Ahmednagar, så regner det i Ahmednagar! Hva har Baba tenkt å gjøre med det? Jeg er søkkvåt, og nå må jeg sitte her sammen med ham helt til midnatt i våte klær!"

Da jeg kom inn på Babas rom, sa han: "Hvis det regner i Ahmednagar, vil alt bli spolert."

"Uansett om arrangementet der blir spolert eller ikke, er iallefall alt ødelagt her for meg. Jeg er gjennomvåt!" sa jeg.

Darshan, 1962

Baba bare smilte og gjorde tegn til meg: "Kom her," og tok frem lommestørkleet sitt. Så begynte han varsomt og ømt å tørke ansiktet mitt. "Nei, Baba, vær så snill, jeg kan gjøre det selv," sa jeg, men han fortsatte å tørke.

Så sa han: "Ta av deg klærne og heng dem opp på snora til tørk. Ta dette lakenet og tull det rundt deg."

Jeg ble så rørt av Babas kjærlige omtenksomhet og av hans ømhet at jeg ikke var det minste irritert lenger, selv om jeg fremdeles lurte på hva alt maset om å ringe Adi skulle være godt for.

Snart etter kom Aloba tilbake i full fart med gledelige nyheter: "Baba, det er ikke engang skyer der! Himmelen er helt klar, og opptoget har akkurat startet. Fødselsdagsarrangementet er en stor suksess!"

Da forsto jeg hvorfor Baba hadde vært så bekymret.

Baba bare smilte og sa til meg: "Min fødselsdag er en stor suksess!"

While the World Slept, ss. 65-67

Syv dager på Meherabad Hill

Sheela Kalchuri Fenster

Babas velsignelse, 1960-årene

Mot slutten av dagen den 31. desember 1969 dro mennene og kvinnene i mandalien til Meherazad og ble der noen timer, men Mehernath [Sheelas bror] og jeg ble igjen i Meherabad. Vi satt inne i Babas gravkammer og byttet på å sitte nær ham og vifte ham. Folk fra nærområdene hadde hørt nyheten nå, og begynte å komme.

Neste morgen dro jeg en kort tur til Nagar med William [dr. William Donkin] som ville undersøke hvordan det gikk med kisten han hadde bestilt. Jeg tok med meg brød og noen store termosser med te tilbake og serverte det til Eruch og andre.

Kvinnene kom tidlig 1. februar. Store isblokker dekket med *bhusa* (sagflis) for at de ikke skulle smelte så fort, var blitt plassert rundt Babas kropp....

Da Mehera så Babas kropp omgitt av is og nær den skitne sagflisen, ble hun så ute av seg ... at hun ikke visste hva hun skulle gjøre. "Se, Mani, hva de har gjort med min elskede Baba!" Hun ville prøve å løfte Babas kropp og holde ham i fanget for å få ham vekk fra det skitne slapset. Hun kunne ikke forestille seg hvordan den dyrebare kroppen til hennes elskede kunne bli behandlet på den måten....

Mehera gikk trappen ned til krypten og løftet Babas føtter forsiktig opp. Hun tok av seg skjerfet hun hadde rundt halsen og begynte å tørke opp isvannet som hadde samlet seg under Babas føtter. Hun tørket bort sagflisen fra føttene og bena hans og la et penere tøyestykke under dem. Men det hjalp ikke stort. For å gjøre det lettere for henne, bandt de et tørkle rundt Babas hode for å beskytte det mot isen....

Baba så ut som om han sov. Merkelig nok fikk ansiktet hans en friskere rosenrød farge etter de to første dagene—som om han levde. Dag for dag så han friskere ut, kinnene hans rødere og rødere. En gang virket det til og med som om øynene hans var halvåpne, som om han så på oss.

Inne i gravkammeret satt jeg på trappetrinnene og holdt Babas føtter, og de virket ikke stive. I vanlige fall skulle dødsstivheten ha satt inn på dette tidspunktet. Men det skjedde ikke. Huden hans kjentes myk. Det fantes ingen antydning til forråtnelse eller vond lukt.

William plasserte isblokkene på et lag av tepper slik at Babas kropp ble beskyttet mot smeltevannet og det ikke ble sølete under føttene hans. Jeg løftet på Babas føtter hver dag og fjernet sagflisen som hadde samlet seg under dem....

Kaka Baria var også opptatt av isen. Han sto utenfor døren og fortalte alle at de måtte fjerne den. "Baba sover fordi det er så kaldt," påsto han. "Fjern isen, så vil Baba stå opp!"....

Noen av de som hadde kommet for darshan, mente Kaka Baria hadde blitt lik en mast, og kanskje visste

han noe ikke de visste. Hvem vet? Kanskje ville Baba stå opp! Aloba, for eksempel, trodde ville.

En avhan grunnene til at jeg også trodde at Baba kanskje ville stå opp, var at når jeg tok på Babas føtter, var de alltid varme. Det forbløffet meg, og jeg nevnte det til andre. Barucha gikk til og med bort til Baba og plasserte stetoskopet sitt mot Babas bryst for å få bekreftet at hjertet hans ikke slo. Han kjente på Babas føtter, men de føltes kalde ut for ham....

Nå begynte Babas elskere langveisfra å komme. Pukar fra Hamipur, en emosjonell mann, gråt ukontrollert ved gravene i Øvre Meherabad. I sin sorg virket han nesten gal der han kastet store stener mot alle som nærmet seg for å spørre om hvordan det gikk med ham.

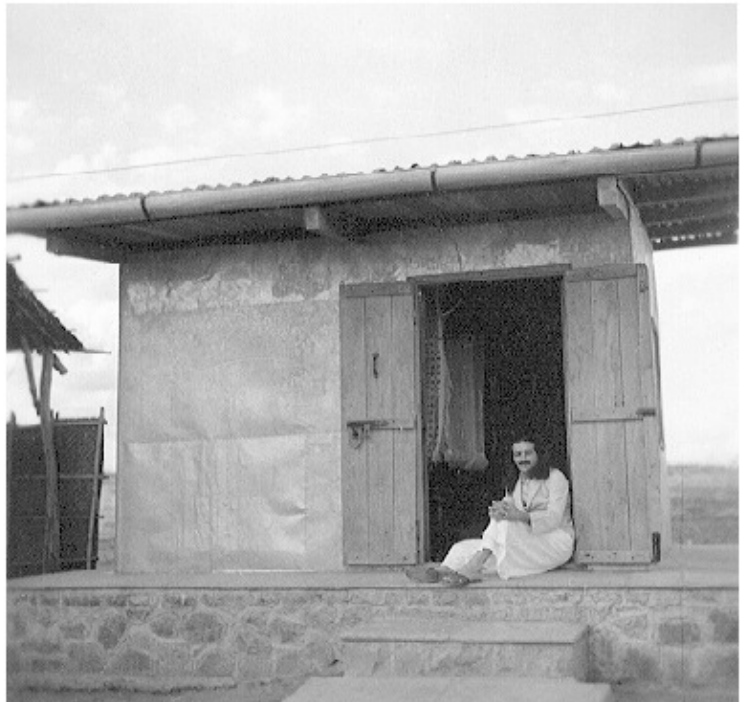
På tross av Manis formaninger sto Babas bror, Beheram og gråt utenfor vinduet på grav-kammeret. Noen spurte ham om han ikke ville komme inn og se Baba, men han orket ikke. "Nei, jeg vil ikke inn dit," jamret han.

Rama [Sheelas mor] gråt da hun traff Adi junior, som nettopp hadde kommet fra England. "Hvorfor gråter du?" spurte han rolig. "Din Baba er borte, men det er min bror som har forlatt meg. Det er bare din Baba som er borte, men hvordan skal jeg føle det når min egen bror er vekk." Adi gjentok dette til Kumar, som også gråt.

Eruch gikk uten tvil gjennom sitt eget indre opprør. Men jeg ble slått av hvor rolig og behersket han var utenfra sett. Han var full av energi, han pratet og hilste på folk. Baba hadde trent ham opp og gitt ham den indre styrken han trengte for å kunne gå videre uansett. Hans eksempel satte mot i andre.

Med Bhau var det helt motsatt. Han virket svimeslått og fortumlet—nesten som i koma. Han verken snakket eller svarte på spørsmål. Han var i en tilstand av komplett og totalt sjokk og reagerte ikke på noe eller noen.

Først hadde vi ikke sett Bhau. Vi var i sjokk selv, så vi hadde ikke prøvd å finne ham. Men etter at Mehera og de andre mennene og kvinnene fra mandalien hadde dratt til Meherazad den 31., kom jeg ut av Babas hytte rundt midnatt og gikk jeg for å se etter faren min. Da så jeg ham sitte alene på en stol ved vestporten i Øvre Meherabad, like ved hytten. Han stirret rett fremfor seg uten å røre en muskel eller si et ord. Det virket ikke som han la merke til omgivelsene eller noe annet....

Baba under en av sine isolasjonsperioder i tinnhytten på Meherabad Hill, der hans kropp lå før den ble båret inn i samadhien, 1938

Dette vedvarte i syv dager ... Han felte ikke en tåre. Senere forklarte Bhau: "Jeg var helt fortapt da Babas kropp ble lagt i samadhien. Jeg husker ingenting. Sinnet mitt sluttet å fungere. Jeg husker faktisk ikke detaljene fra det som skjedde. Jeg var som en sten."

På et punkt kom det reportere og intervjuet mandalien, som var usikre på hvordan de skulle svare. Senere sa Francis [Brabazon] for eksempel til Bhau: "Baba sa til oss: 'Maya tar livet av meg, men jeg skal seire.' Men nå har maya drept ham!"

Bhau svarte: "Nei, maya kunne ikke drepe ham. Avataren trenger kroppen sin for å kunne utføre sitt universelle Arbeid, og når hans universelle Arbeid er fullført, legger han kroppen sin av seg. Maya handler på hans instruksjoner. Maya er bare et redskap i hans arbeid, idet det gjør det motsatte av Sannheten."

I løpet av de syv dagene Babas kropp lå udekket på Meherabad Hill, sto gravkammeret åpent for darshan hele døgnet. Mehernath og jeg holdt vakt i graven hver natt. Vi sov nesten ikke på syv døgn....

Mehera og kvinnene gikk frem og tilbake mellom hytten og gravkammeret fire til fem ganger om dagen.

Mange hadde kommet for å få darshan, og Mehera fikk ikke lov til å være inne i gravkammeret lenge av gangen. Mens vi var i hytten, spurte hun meg om jeg kunne følge henne over til graven, men Mani sa vi skulle vente en stund.

Folk visste egentlig ikke så mye om Mehera da, og

vi sa ikke så mye om henne heller. Før hun gikk inn i gravkammeret, ba jeg alle om å gå ut og forklarte at Babas "søster" ville gå inn for å få darshan.

Mani plasserte ting som tøyestykker og medaljonger under Babas føtter. Hun visste at dette var siste gang man hadde muligheten til å la Babas "berøring" velsigne ting som det. Hun samlet også sammen jord og vann som hadde samlet seg under føttene hans, og fordelte det senere.

Mer enn noen annen tok Meheru vare på Mehera. Det var mange av de kvinnene som kom, som ville snakke direkte med Mehera. Men på den tiden var hun ikke vant til å snakke med fremmede. "Du får snakke med dem, Mani," sa Meheru, "Mehera er altfor ute av seg."

William og jeg dro til Ahmednagar hver dag for å hente mer is fra isfabrikken i nærheten av Kedgaon. Jeg trodde ikke mine egne ører da han fortalte at han hadde betalt ekstra for store isblokker laget av *kokt* vann—noe ganske så uhørt.

"Hvorfor bruke kokt vann når de halvsmeltede isblokkene bare blir kastet vekk?" spurte jeg.

William forklarte at mange hengivne samlet isvannet og drakk det som prasad. Jeg så selv at det stemte. Folk knuste isstykker og la bitene i alle slags glass og kopper slik at de kunne drikke det når de hadde smeltet. (Etter et par dager dukket det opp selgere med små dragkjerrer fulle av beholdere man kunne samle vann i.) Williams omtenksomhet imponerte meg igjen.

Et annet daglig ærend var å sjekke hvordan det gikk med Babas kiste, en jobb William hadde betrodd en lokal snekker som hadde verkstedet sitt nær Burud Galli. Snekkeren hadde laget en kiste, men William syntes ikke den var bra nok. "Denne kisten er ikke til et vanlig menneske!" understreket han overfor mannen.

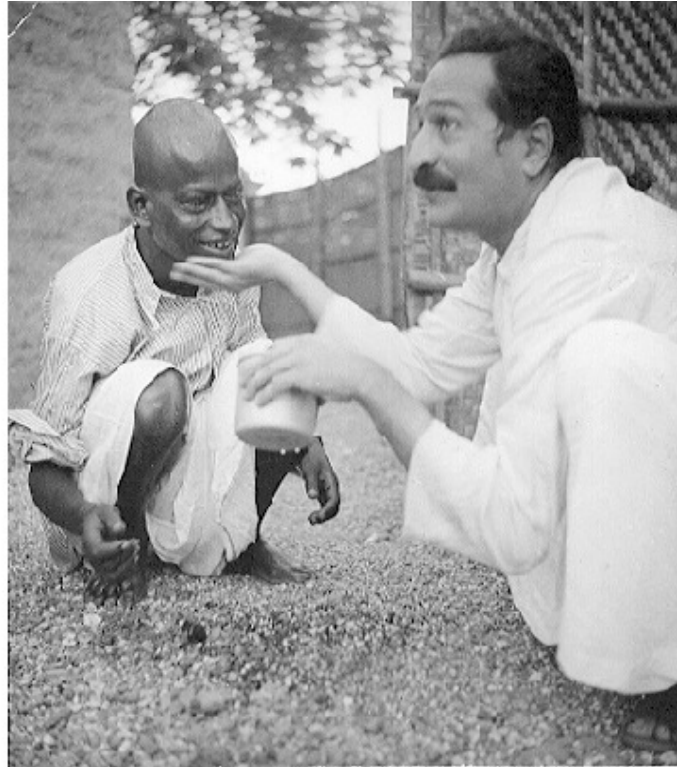
Neste dag hadde snekkeren gjort ferdig en annen kiste, men den ble også forkastet. Mannen sa han kunne rette på feilene William hadde pekt på, men William sa han skulle starte helt på nytt og bruke planker av preparert teak på alle sider.

Til slutt ble det tredje utkastet godkjent. Kisten ble polert både på utsiden og innsiden slik William hadde sagt.

Rundt klokken ett den 7. februar 1969 inspiserer William kisten for siste gang. "Du er så heldig som er den første til å berøre Babas kiste," sa han til meg.

"Hvordan kan du si det? Dette er jo bare så trist."

"Nei, du skjønner ikke hva jeg mener. Senere vil folk mene at det var en velsignelse."

Baba serverer mat til Mohammed, 1940-årene

"Du skulle vært den første, siden du har vært så nøye og omtenksom."

"Nei, jeg vil du skal være den første som tar på den."

Jeg nølte, men William tok hånden min og fikk meg til å føre den over hele overflaten, utenpå og innvendig, for å kunne være sikker på at treverket var fullkomment glatt. Så gjorde han det samme selv før han presset lokket ned av alle krefter for å forsikre seg om at det var sterkt nok. Han ville ikke stå på det, siden det var til Baba...

I motsetning til alle andre så Mohammed Mast ut til å være meget lykkelig disse syv dagene. En dag gikk William og jeg for å hilse på ham. Vi ba Padri spørre ham om han ville være med oss opp på høyden "Dada er her sammen med meg nå," slo Mohammed fast, "hvorfor skulle jeg gå opp på høyden for å treffe ham? Ser dere ikke Dada? Dere trenger ikke gå opp dit, han er her, overalt. Se, han er her."

Mohammed pekte og gjentok: "*Dada allay ... Dada allay* [Dada har kommet]," som om han faktisk så Baba stå rett foran ham. Sidhu eller kona hans var hos Mohammed mens Padri og alle andre var oppe på høyden.

Men den 7. februar ombestemte Mohammed seg og gikk med på å bli med opp på høyden. William kjørte ham opp om morgenen. Noen av de som var der, begynte å følge etter ham for å få hans darshan.

Akkurat da var jeg ved gravkammeret og passet på en stor jordhaug som vi skulle dekke Babas kiste

med. Jorda var blitt gravd ut av krypten og lagt på vestsiden av samadhien. Jeg var bekymret for at folk skulle trække oppi den, så jeg fikk dem til å gå rundt haugen. "God idé," sa William, og han og Padri sperret den av med et tau.

Istedenfor å gå inn i samadhien, gikk Mohammed rett bort til jordhaugen da han kom. "Dette er jorden som skal inn i samadhien," gjorde jeg ham oppmerksom på, og så begynte jeg å gråte.

"Jeg vet det," sa Mohammed. "Hvorfor gråter du? Dada er her, ser du ham ikke?"

"Kroppen hans er i samadhien," sa jeg.

"Nei, han er her. Hvorfor gråter du?" Mohammed var i godt humør, og da likte han ikke at folk gråt.

Så ba Mohammed meg å følge ham. "GÅ!" kommanderte han. Han begynte å gå i raskt tempo rundt jordhaugen. Jeg hadde skadet ankelen, så jeg kunne ikke gå så fort, men Mohammed fortsatte å skynde på meg: "GÅ!" formante han. Og han så seg tilbake for å se om jeg fulgte etter. Vi gikk rundt jordhaugen mange ganger. Jeg vet ikke hvorfor. Masten vandret rundt samadhien også.

Mohammed smilte. Han snudde seg og sa: "Baby, smil, du også. Ikke gråt." Han gjentok det to eller tre ganger, helt til jeg smilte svakt. "Ja, det liker jeg," sa han med et bredt smil...

Jeg ledet Mohammed bort til døren på samadhien og Sidhu tok ham inn ... Sidhu oppmuntret ham til å gå nær Babas føtter. "*Dada allay ... Dada allay,*" fortsatte han å si, og han så ut som han pleide etter at Baba hadde omfavnet ham—i lykkerus.

Rett etter at Baba hadde lagt av seg kroppen sin, annonserte avisene at han ville bli gravlagt innen én dag. Noen elskere unnlot å dra til Meherabad fordi de tenkte de kunne dra senere når det passet dem bedre. "Det har ingen hast," tenkte de, siden kroppen skal gravlegges.

Francis og andre, som dr. Ginde og distriktskommissæren, sa de måtte få ham tildekt med en gang. Men Sarosh og Nusserwan Satha argumenterte for å la kroppen ligge, og jordfestelsen ble utsatt dag for dag til det var gått syv dager ... Babas skjegg vokste til og med litt. Den syvende dagen var ansiktet hans like friskt og vakkert som rosene som lå rundt ham.

William undersøkte Babas kropp daglig for å se etter tegn på nedbrytning ... Som William sto bøyd over Babas ansikt, foldet han hendene til Baba og berørte sine egne øyne som tegn på ærefrykt.

På tross av de tragiske omstendighetene så William, i likhet med Mohammed, lykkelig ut når han kom ut

Hagen i Meherazad med lam i fanget, 1960-årene

av samadhien. Jeg pleide å se det samme uttrykket i ansiktet hans hver gang han så Baba i Meherabad eller Meherazad. Kanskje hadde han en slags opplevelse av Babas kjærlighet og barmhjertighet, men jeg spurte ham aldri....

Den siste dagen, den syvende februar 1969, så Eruch en tåre i Babas øyekrok. Han bøyde seg ned, tørket den bort med lommestørkleet sitt og ga det til sin mor.

Samadhien ble ryddet for is og sagflis. Hundrevis av elskere stormet frem for å berøre kisten der den ble båret fra tinnskuret til samadhien.

Da kisten var båret inn, gikk Mehera ned tappen til krypten for siste gang. Hun kysset en stor, rød rose og lot den falle ned på Baba.

Den landet på Babas hjerte og la seg til rette der.

Growing up with God, ss. 729-736

BURSDAGSFEIRING 7. FEBRUAR

Judith Garbett

Mani kunne godt huske den gangen Baba erklærte at fra nå av skulle fødselsdagen hans feires i henhold til den engelske kalenderen, altså 25. februar, og ikke lenger i følge den zoroastriske tidsregningen, slik man hadde gjort inntil da.

Den siste uken i januar 1969, da Baba var så syk og så svak, ga Mehera uttrykk for sin fortvilelse og bekymring og spurte ham: "Når kommer du til å bli sterk igjen?" Baba forsikret henne om at han ville bli veldig sterk etter fødselsdagen sin, og understreket det gjennom gestene sine. Både Mehera og Mani gikk selvfølgelig ut fra at han mente den 25. februar.

Men Baba la av seg kroppen sin den 31. januar 1969.

Han lå utildekket i gravkammerets krypt i syv dager slik at han var tilgjengelig for alle hans elskere som kom til Meherabad fra fjern og nær for å få et siste glimt av sin elskede. Den 7. februar ble den vakre skikkelsen hans dekket til—nettopp på Babas fødselsdag i følge den zoroastriske kalenderen.

Og Mehera forsto hva han hadde ment da han sa at han ville være veldig sterk etter sin fødselsdag—hans ord gikk i oppfyllelse gjennom måten hans kjærlighet blomstret opp på i så mange hjerter over hele verden

Lives of Love, Mani 1, s. 5

Å LEVE UTEN BABAS FYSISKE NÆRVÆR

Judith Garbett

Katie [R. Irani] sa at hun ikke kunne tro at det var Baba som lå der i krypten. Ingen var forberedt på det, og sjokket var overveldende. Baba som Gud hadde tatt på seg en menneskekropp for å kunne være hos dem, men det falt ingen inn at han ville forlate den før eller senere og at de ville bli latt tilbake, uten noensinne å kunne være fysisk nær ham igjen.

Ingen av mandalien fant ord, de bare omfavnet hverandre. De visste hvor dypt hver enkelt følte. Det fantes ingen trøst. De følte seg fortapt—sentrum i livene deres var ikke lenger synlig for øynene deres ... Og til slutt ble skikkelsen hans skjult for alltid den 7. februar.

Da satte deres kjærlighet til Baba—styrket av hans kjærlighet til dem—mandalien i stand til å ta fatt på sitt daglige liv igjen. De visste at han ville at de skulle fortsette å gjøre det han hadde bedt dem gjøre gjennom alle år.

Bølger av elskere kom vestfra gjennom sytti- og åttiårene, unge og gamle. De kom til Meherabad og Meherazad, fulle av lengsel etter å høre så mye de bare kunne om Baba, og ved å fortelle historiene om

ham i time etter time og gjenoppleve livene sine med ham, fant mandalien at sorgen til en viss grad ble lettere å bære. Baba var *der*, hans nærvær sterkt og alltid godt, han hadde aldri forlatt dem. Og i Mandali Hall begynte de å si at de så en ny Baba i de kjærlighetsfulle hjertene som kom fra hele verden for å være hos ham i hans hjem i Meherabad og Meherazad ...

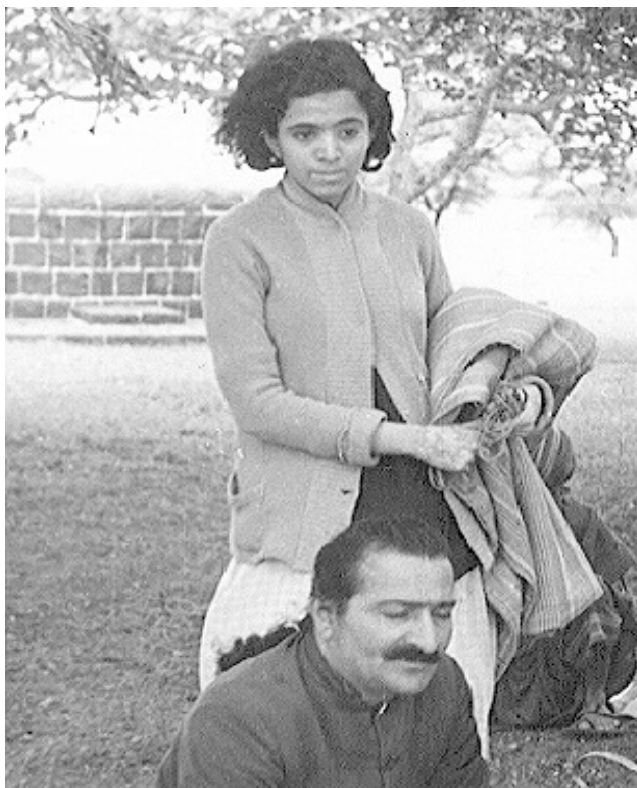
I et av sine foredrag i Avatar's Abode [Australia] sa Katie en gang at man ikke trengte ytre seremonier eller noen form for maske for å gjøre Baba glad, og hun ga noen tips om hvordan man kunne forholde seg i hverdagen:

"Baba likte å se blide ansikter. Så smil. Hjelp hverandre. Ingen krancling, ikke vær ondskapsfulle, ikke baktal hverandre, ikke far med sladder. Prøv å se feilene dere har selv og komme over dem. Prøv å gjøre Baba glad ved å gjøre det han liker. Bare lev for Baba."

Lives of Love, Katie, s. 8

Et siste budskap

Mani S. Irani

Mani og Baba, 1938

Tidlig på morgenen 29. januar 1969 spurte Baba meg om jeg hadde drømt noe den natten. "Nei, Baba, det har jeg ikke," svarte jeg. Og neste natt fikk jeg denne drømmen. Da jeg fortalte den til Mehera om morgenen, sa hun: "Ikke la oss fortelle den til Baba i dag. Han er fremdeles i dårlig form."

"Å, nei, Mehera," svarte jeg, "vi sier ingenting i dag. La oss fortelle den i morgen—da er jeg sikker på at han vil være mye bedre."

Nå fikk vi ingen mulighet til å fortelle drømmen neste dag, for det var den 31. januar og den dagen han la av seg kroppen sin. Men han hadde etterlatt seg et budskap til oss i drømmen:

Jeg drømte at Baba lå på sengen sin med et stort håndkle over ansiktet og halve kroppen, slik at hendene også var dekket. Mehera sto ved siden av ham på hans høyre side mens jeg sto ved føttene hans. Uten å snakke gjorde Baba det klart for meg at jeg skulle tolke for Mehera det han nå skulle formidle gjennom tegn. Som jeg sto der og så på ham, kom Babas hender frem under håndkleet, og han begynte å gestikulere med begge hendene. Gjennom tegn sa Baba at selv om han var dekket til og vi ikke kunne se ham, var det ikke egentlig slik det forholdt seg. Han sa også at hans nåværende tilstand ikke var som den syntes å være, at den var en forestilling, et slags narrespill, og at jeg skulle si det til Mehera og trøste henne. Og så var drømmen slutt.

Dreaming of the Beloved, ss. 55-56

Meher Baba Kilden

<http://home.online.no/~solibakk/nor/>

Mona Brodin

Tennisveien 2F

0777 Oslo, Norway

922 87 823

mobrodin@broadpark.no

Eric og Sigrid Solibakke

solibakk@online.no

Oversatt fra engelsk av Mona Brodin

2012 © Avatar Meher Baba
Perpetual Public Charitable Trust

Vi markerer Amartithi

31. januar

og

feirer Babas fødselsdag
25. februar